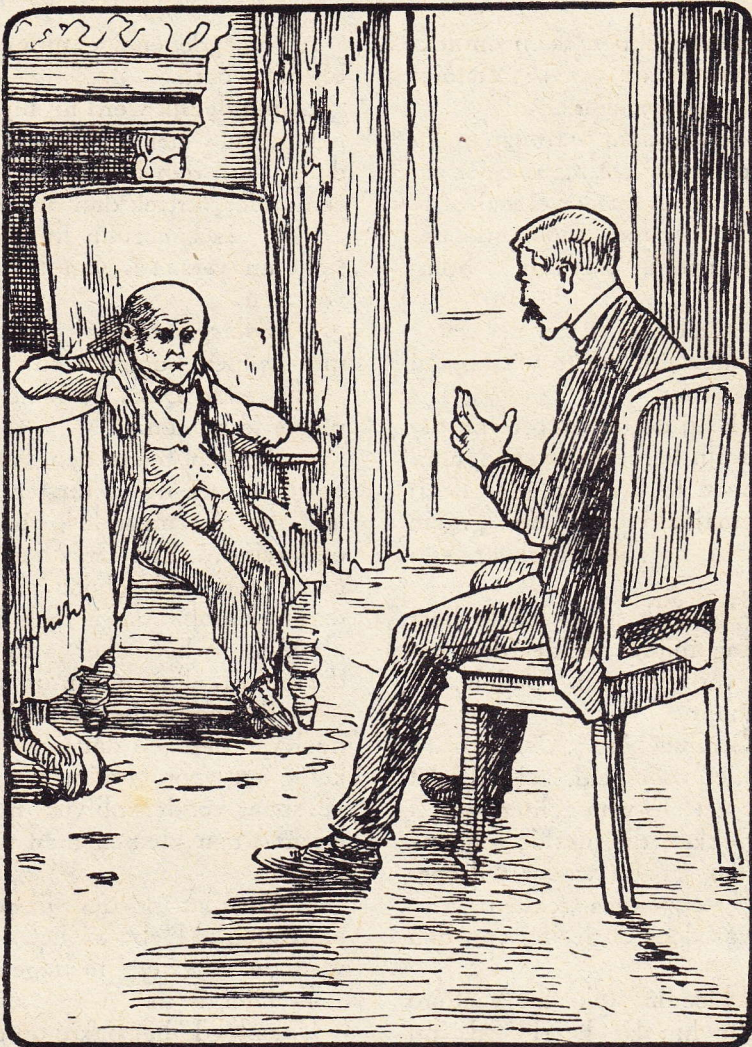

Daks verhaalde hem de geschiedenis van Victoire (Blz. 596).

— Ja, zei Daks, ik geloof dat hij ons zal kunnen helpen... Al zijne beschouwingen en « dingens » brengen geen aarde aan den dijk, dat staat vast, maar ik ben er overtuigd van dat hij beter dan wie ook in staat is, door de organisatie zijner agencie, het spoor van Victoire en haren geleider te ontdekken... Wij zullen er nooit toe geraken... Eens zoo ver, kunnen wij nog zien wat er ons te doen staat...

— Laat ons afwachten hetgeen de dikkop ons zal laten weten, sprak de Rosse... Wij kunnen er toch niets bij verliezen...

— Dan onze centen, meende Daks... We gaan er veel noodig hebben...

Ik durf er aan mevrouw de gravin geen meer vragen...

— Dan zal ik het wel doen, zei Janneken... Al moest het mijne gansche fortuin kosten, wij moeten weten waar Victoire zich bevindt... Ik wil er mijn leven voor offeren, als het zijn moet!

— Doe dat liefst niet, lachte de Rosse, want met een dood Janneken zou Victoire niets kunnen aanvangen!...

Des anderendaags werd door een bediende van de « Agence Queepère y Condaros » een brief gebracht die de man in handen van den heer Daks, detective, moest bestellen.

Vijf wassen zegels, waarin het wapen der agencie « de wereldbol en de handen » geprent was, sloten het omslag.

— Hier zijn de gewenschte inlichtingen, zei Daks toen hij den brief ontplooidde.

Naarmate hij het schrift las, betrok zijn gelaat.

— Luistert, vrienden, zei hij en las luidop:

« Weledele Heer Daks,

» In verband met ons onderhoud van gister, heb ik de eer U met mijne groote spijt » te laten weten dat de opzoekingen in Spanje en de naburige landen gedaan, zoo met » het oog op spoorlijnen, zeehavens en hotels,

» niet het minste spoor hebben doen ontdek-
» ken van mejonkvrouw de gravin Victoire
» van Vinaroz en haren begeleider...

» Het is wel de eerste maal dat onze agen-
» cie niet de geringste inlichting in soortge-
» lijke zaak weet te geven en ik verzoek u te
» gelooven dat zulks voor mij eene aanhitsing
» is om *zelf* heel het spel in het reine te bren-
» gen.

» Er moet licht komen en ik zal de groote
» middelen aanwenden om het te verkrijgen.

» Ik wil...

» Gelieve dadelijk bij de ontvangst van de-
» zen brief naar mijn bureelen te snellen en
» een voorwerp mede te brengen, dat heeft
» toebehoord aan mejonkvrouw de gravin
» Victoire van Vinaroz » bij voorkeur een
» kleedingstuk.

» In afwachting bied ik u, weledele heer
» Daks, de betuiging mijner verkleefdste ge-
» voelens aan, en verblijf van Uedele, de
» dienstwillige dienaar

» Dr A. W. G. Queepère y Condaros. »

— Heb ik het niet voorspeld, zei Pil, dat
van dien vent niet veel te verwachten was...
Het is een tandentrekker, die met de schoone
centen van Janneken schoon weder wil spe-
len en ons allen op stoepekens trekken...

Ook de Rosse was door de lezing van den
brief teleurgesteld.

— Ge moet een kleedingstuk van Victoire
medebrengen, spotte hij. De kerel zal nu
waarschijnlijk op jacht gaan met bloedhonden,
die hij eerst zal laten snuffelen aan het
voorwerp dat gij hem zult overhandigen!

Ook Daks trok een bedenkelijk gelaat.

— Kom, zei Janneken droef, beneem mij
nu toch alle hoop en allen moed niet... Ge
weet toch niet wat de man zal doen... Het on-
waarschijnlijkste blijkt soms waar te zijn.

— Gij hebt gelijk, sprak Daks, meer uit
medelijden voor zijn jongen gezelschap, want hij
geloofde schier zijn eigen woorden niet... Wij
moeten het er maar op wagen... Alleen kun-
nen wij toch niets, ondernemen... Ik zal uit
den reiskoffer een kleed van Victoire halen
en het mêedragen...

— Draag ook eene goed gevulde geldzak
mede, zei Pil.

— Gaat ge toch dat spel voortzetten? vroeg
de Rosse.

— Als Daks niet naar de agencie gaat, be-
sloot Janneken, dan zal ik het doen...

— Laat de makkers maar wauwelen, sprak
Daks. Laat een auto komen, ik rijd dadelijk
naar mijn vriend Queepère...

Hij voegde eenige minuten later de daad
bij het woord.

Onmiddellijk werd hij bij zijne aankomst in
het gebouw der « Agence Queepère y Con-
daros » bij den bestuurder gebracht, maar in
een ander vertrek dan de eerste maal.

Het was een ruim bureel, smaakvol inge-
richt en versierd, van licht eiken meubelen
voorzien.

De dwerg zat achter een grooten lessenaar,
met hoopen papieren en bundels overladen.

Hij reikte Daks de hand en verzocht hem
plaats te nemen.

— Ik ben reeds den ganschen dag bezig
geweest met uw... dingen... uw zaak... Ze
laat me niet meer los, omdat ik tegenspoed
ondervind... Een Braziliaan en een... din-
gen... een beeldschoon meisje niet terugvin-
den in Europa, dat is toch niet aan te nemen,
als men de heerscher is in de wereldagencie
die mijn... dingen... mijn naam draagt...

— Ik begrijp het ook niet, zei Daks, die
heel wel begreep dat twee menschen gemak-
kelijk en voor geruimen tijd in Europa on-
vindbaar konden blijven, maar er alle belang
bij had den kleinen man niet tegen te spre-
ken.

— Daarom moeten wij de groote middelen
aannemen... Hebt gij het... dingen... het ge-
vraagde voorwerp medegebracht?...

— Hier is het.

Daks legde het pakje op den lessenaar.

De dwerg opende het oogenblikkelijk.

— Een kleed... Het kon niet beter... Zulk
een dingen is het beste dingen om tot het...
dingen... het doel te geraken...

De bestuurder wierp weer zijn lange armen
over elkaar gekruist op den lessenaar, legde
er zijn dik hoofd op en keek met zijn door-
dringende blikken Daks aan.

— Geloofst gij aan het dubbel... dingen...
het dubbel zicht? vroeg hij na eene poos.

— Ik heb er wel eens van gehoord, ant-
woordde zijn toehoorder, maar er mij nooit
mede beziggehouden.

— Dat heb ik wel gedaan, onderscheidene
jaren, zonder dat het mij veel opleverde, zon-
der er bepaalde uitslagen mede te bereiken,
tot een toeval of mijn... dingen... mijn geluk-
ster professor... dingen... Caïn Revoldolco,
die geheel zijn leven en zijne groote weten-
schap aan het vraagstuk van het dubbel zicht
heeft gewijd... Gij zult zoo aanstonds met
dien... dingen... dien genialen man kennis
maken... Ge zult verbaasd staan over zijn...
dingen... zijn uitvindingen...

— Ik hoop het, zei Daks, die dacht: wat gaat er hier gebeuren, wat zal ik hier nog te zien krijgen... Ik geloof dat de Rosse het goed eindje vast heeft en Dr Queepère mij voor den aap houdt!...

De kabouter vervolgde:

— Het is wetenschappelijk bewezen en door de grootste... dingen... geleerden aangenomen dat er menschen bestaan die op verren afstand kunnen zien, die hun... dingen... hun evenaasten bespeuren, waar deze zich ook op de wereld bevinden, als ze deze lieden kennen of men ze nauwkeurig afschildert... In een magnetischen... dingen... slaap gedompeld, zelfs in een doodgewonen slaap, zien zij de aangewezen personen en kunnen zeggen waar zij zich bevinden en wat ze verichten...

Daks knikte toestemmend, niettegenstaande hij er hoegenaamd geen geloof aan hechtte.

— Deze zieners, zoo vervolgde Dr Queepère, weten soms ook te zien wat de aangewezen menschen vroeger in het... dingen... in het geheim hebben gedaan...

— Zijn zien met terugwerkende kracht?

— Als ge 't zoo noemen wilt, ja... Uitgaande van de gegevens der... dingen... der wetenschap, heeft professor Revoldolco naar het middel gezocht aan individus die met de zienersgave door de natuur bedeed zijn, het middel te verschaffen zonder de minste voorbereiding, zonder magnetisme, op alle uren van den dag en betreffende alle levende wezens, hun daden en hun omgeving, de volledigste ophelderingen te verschaffen...

Het was met geestdrift dat de dwerg zoo sprak en de woorden rolden hem uit den mond zoodat hij zelfs geen «dingens» noodig had om het alles aan Daks duidelijk te maken.

— En hij heeft het gevonden! riep hij uit... Hij heeft het gevonden en ik heb hem gevonden!...

— De hemel zij dank! juichte Daks mede, die begon te gelooven dat het den directeur der agencie onder de hersenpan haperde...

De kleine man duwde op een der knoopjes van het spreektoestel dat op zijn lessenaar stond.

— Verzoek den heer professor... dingen... Revoldolco in mijn cabinet te komen en zend Juanita naar de werkkamer, zei hij op bevelenden toon.

En tot Daks:

— Ha, Mijnheer de detective, gij denkt dat

gij iets van het vak kent... Ge staat nog in de... dingen... in de kinderschoenen, ge loopt nog met wankelende... dingen... stappen op het gebied onzer kunst... Ge weet nog niets, Mijnheer de detective.

Hij wreef de handen tegen malkaer en lachte vergenoegd.

— Ik ga hier nog veel plezier uitstaan, dacht de toegesprokene...

Eene deur werd geopend en daar stond een man, wel twee meters lang, zoo mager dat hij voor een aangekleeden stok kon doorgaan en Daks hem vergeleek bij een vogelverschrikker op een veld.

De professor, want het was de geleerde Revoldolco, was zoo smal van lichaam, dat men kon denken een figuur van uitgeknipt karton voor zich te hebben.

Dat uitgesneden gelaat droeg een grooten neus, waaronder een zeer dikke en lange afhangende knevel vast was, er boven bevond zich een smal hoog voorhoofd eindigende onder lange achteruit gekamde zwarte haren. Alles was lang en smal aan dien man, want als hij een aanminnelijk glimlachje wilde vertoonen, reikte de mond, met de dunne lippen, tot aan zijn lange smalle oorlappen. Zijn oogen waren smal, onder de smalle wenkbrauwen.

De dwerg wipte van zijn stoel en wenkte den professor nader te treden.

— Ik stel u den heer Daks, voor, zoo sprak hij, wien ik reeds een weinig op de hoogte bracht van uw streven en uwe uitvindingen.

Revoldolco boog diep en het was alsof al de beenderen van zijn geraamte kraken. Hij zwierde een zijner lange smalle armen van zich af en Daks kreeg eene lange beenderige hand te pakken.

— Wij hebben een bijzonder geval aan de hand, professor, zei de bestuurder der agencie, het woord verheffend als hij tot den langen man sprak, waarschijnlijk omdat hij vreesde dat de ooren daarboven op die hoge palen, zijn geluid niet duidelijk zouden opvangen. Wij zullen voor dat netelig... dingen... al uwe kunde noodig hebben...

— Met genoegen, klonk het antwoord, met eene zware basstem gegeven, die scheen opgepompt te worden uit den smallen buik van het zonderlinge wezen.

— Als ge dat koppel op de floor moest laten bekijken, dacht Daks, ge zoudt er een fortuin mede verdienen...

— Laat ons naar de werkkamer gaan, zei de dwerg.

Daks volgde hem, vergezeld van den professor, die zeer kleine stapjes moest nemen, om niet over zijn patroon te vallen, die op zijne korte beentjes vooruit trippelde.

Zij traden in een vertrek dat vier wanden vertoonde kaal, zonder vensters, zonder deuren, alhoewel zij er toch langs eene opening waren binnengekomen. Het was langs boven met een zwak groen licht overgoten, alhoewel men geene lampen bemerkte. Er was niet het kleinste meubel te bespeuren.

In het midden stond een groote leunstoel, met zeer hoog geplaatst zitvlak en langs alle kanten van kussens voorzien, waartusschen eene vrouw scheen te rusten...

Boven haar hoofd hing een toestel, van rood koper, dat aan de zoldering was vastgehecht, en zeer wel geleek op een helm met vizier, zooals de geharnaste ridders van vervlogen tijden er op en om het hoofd een droegen.

— Als tooneelschikking is het goed gevonden, dacht de bezoeker.

— Juanita, zei de dwerg, wij moeten u vragen vandaag al uw krachten in te spannen om ons te helpen, want wij hebben inlichtingen noodig die gij niet gemakkelijk zult kunnen geven...

— Ik zal mijn best doen, antwoordde de vrouw, en men kon het haar aanzien dat zij bevreesd was...

De professor deed het metalen toestel zakken en omsloot er het hoofd van Juanita mede, dat geheel door het koperen deksel werd ingepakt.

— Zoo is ze geheel afgezonderd van al de... dingen die haar omringen, zei de bestuurder tot Daks... Zij hoort, ziet, ruikt niet meer en haalt alleen nog een weinig adem langs deze kleine opening.

Revoldolco nam het kleed van Victoire legde het in den schoot van de vrouw en hare geopende handen er overgespreid...

Daarna drukte hij op een knopje, hetwelk in den arm van den zetel was aangebracht.

Juanita rilde een paar seconden, om dan beweegloos dieper in de kussens te zinken.

De professor bracht een soort spreektoestel, dat met een draad aan den helm vastgehecht was aan den mond.

— Juanita, hoort gij mij?

Duidelijk klonk uit het toestel :

— Ja...

— Waar zijt gij?

— Ik zweef in de lucht.

— Waarop rusten uwe handen?

— Op het kleed van de gravin Victoire, Marie, Angela, Alfonsina van Vinaroz...

— Ziet gij deze jonkvrouw?

— Neen.

— Gij moet haar zien.

— Ik kan niet.

— Ik wil het...

Juanita antwoordde niet meer...

De professor wachtte een oogenblik.

De dwerg keek glimlachend toe.

Daks werd geheel door het spel ingenomen en ademde schier niet.

Toen vroeg Revoldolco weer :

— Juanita, ziet gij nu de jonge gravin?

— Ja...

— Hoe ziet zij er uit?

Tot de niet geringe verbazing van Daks gaf de vrouw eene zeer goede afgeteekende persoonsbeschrijving van Victoire...

— Waar bevindt zij zich?

— In eene kleine kamer...

— Waar?...

— Van een armoedig huisje.

— Dat gelegen is?

— In een smal straatje, in eene volksbuurt.

— Wat doet ze daar?

— Zij vult eenen koffer met linnen en andere stoffen, terwijl zij spreekt met iemand die in het donker staat, dien ik niet zien kan.

— Ge moet hem zien.

— Het wordt licht... Nu kan ik hem aanschouwen.

— Hoe ziet hij er uit?

Juanita schilderde kort en bondig den Braziliaan, zooals Daks hem in het hotel van den Markgraaf voor zich had zien staan.

— Nu komt het moeilijkste, deed de dwerg opmerken... Daarmede bekroont de professor immer zijn werk...

— In welke stad bevinden zij zich en in welke volksbuurt?

Geen antwoord.

— Juanita, pas op... Uw lot is in mijne handen... Hoe heet de stad?... Vraag het den man... Ik wil het weten.

Weer bleef alles stil.

— Juanita, ik wil, hoort ge...

— Lissabon, zoo zegt de man.

— En de buurt, waar het huisje zich bevindt?

— In de benedenstad, zoo beweert hij...

De bestuurder wendde zich tot Daks :

— Hewel?

— Verbazend!

— En nochtans is dat geen... dingen...

geen tooverij, is het heel en al wetenschappelijk in elkaar gezet...

De professor had het toestel geopend en het weer omhoog geschoven...

Juanita scheen te slapen...

Over haar bleek en afgemat gelaat, liep het zweet...

De professor drukt weer op een knopje in den arm van den leunstoel en twee kamermeiden daagden onmiddellijk op langs de onzichtbare deur...

Zij tilden Juanita op en droegen haar buiten het vertrek.

De professor slingerde Daks weer zijn langen arm toe, met de knokkelige hand.

Hij boog weer zijn krakend lichaam en ging henen.

— Hij moet het meisje verzorgen, zei de bestuurder... Kom met mij mede.

De heer Queepère bracht Daks terug in zijn bureel.

Hij klauterde op den stoel achter den lessenaar, legde weer zijn hoofd op zijn gekruiste armen te rusten en sprak :

— Uwe indrukken ?

— Ik weet niet of ik waak of droom...

— Dat kan ik best begrijpen... Professor Revoldolco heeft mij reeds groote diensten bewezen... Wij hebben nu geen tijd te verliezen, want als de Braziliaan met de jonge gravin zich te Lissabon bevindt, dan beduidt zulks dat hij van plan is met een schip te vertrekken, dat zult ge waarschijnlijk ook wel gedacht hebben...

— Inderdaad.

— Wij zullen dan binnen een half uur vertrekken... Als ik zeg wij, dan wil ik hierdoor duidelijk maken dat ik met u medega omdat de zaak mij zooveel belang inboezemt... Ik zal u met mijn auto aan uw hotel komen afhalen...

— Mag ik eene opmerking maken ?

— Ik luister.

— Ik vind de aanwijzingen door de vrouw gegeven : te Lissabon, in de benedenstad toch maar van weinig beteekenis, om een meisje en een man terug te vinden in een huisje zoo als er daar veel moeten zijn.

De dwerg glimlachte :

— Dat zou wel het geval zijn, als wij er alleen op uit gingen, maar Juanita zal ons vergezellen... Zij blijft verschillende dagen onder den indruk van hetgeen zij gehoord heeft en is in staat misschien wel zonder aarzelen,

ons naar het huisje te leiden, indien de twee gezochten er zich nog bevinden... Daarom, ik zei het daareven, mogen wij geen tijd verliezen... Binnen een half uur ben ik met mijn auto aan uw dingen... uw hotel...

— En mijne gezellen ?... Wij kunnen hen noodig hebben...

— Misschien wel... Huur een auto en dat ze er mede mijn rijtuig volgen... Zoo komen ze met ons te Lissabon...

— Afgesproken...

Toen Daks in het hotel aan zijne makkers mededeelde wat hij had bijgewoond in de zienkamer van de « Agence Queepère y Condaros », en besloot met te verklaren dat hij een volledig vertrouwen stelde in de aanduidingen door Juanita gegeven, begon Pil onbedaarlijk te lachen.

— Wat doet u zoo lachen ?

— Wel ik vind het zoo plezant dat eene oude rat als gij zoo gemakkelijk in de val springt...

— Ik hechte er in het begin niet het minste belang aan, zei Daks bitsig, maar als de vrouw zoo nauwkeurig de persoonsbeschrijving gaf van den gelen man en van Victoire, dan moest ik wel gelooven dat er iets meer in 't spel was dan een vertoon om eene oude rat te vangen !

— Daks, beste vriend, ge zoudt me nog meer doen lachen... Gij hadt toch deze persoonsbeschrijving aan den directeur gegeven en zoo was het voor de zienster niet moeilijk ze op voorhand te kennen !

Deze zeer logische beschouwing trof Daks als een mokerslag.

— Het is waar... Ik was zoozeer onder den indruk, dat ik daar niet heb aan gedacht...

— Gij waart van plan naar Lissabon te vertrekken ?

— Ja...

— En wat zouden we ginder zooal gaan uitrichten ?... Hoe zouden wij dat huisje kunnen vinden ?... Terwijl wij daar zouden rondloopen en een spoor zoeken dat er wellicht nooit heeft bestaan, zou de kabouter een goede flesch van 't patersvaatje op onze gezondheid ledigen en in zijn vuist lachen om de goedgeeloovige snullen, die door zijn comedie zich hadden laten verbluffen...

De andere zegden geen woord, door de zoo raak schijnende bemerkingen van Pil getroffen...

Daks liet zijn tegenspreker praten...

— Hebt gij gedaan? vroeg hij, weer geheel zeker van zijn stuk.

— Ja, antwoordde Pil.

— Hewel, pak dan onze koffers maar... Laat ook een auto komen, die naar Lissabon kan rijden...

— Wij gaan toch! kreet Pil verbaasd, die er van verzekerd was dat zijn logische beschouwingen de reis zouden beletten...

— Natuurlijk, want nu gij de kraan uwer welsprekendheid weer hebt toegedraaid, zal ik u twee toelichtingen geven, die u wellicht zullen doen inzien dat wij vertrouwen mogen koesteren... Ten eerste stelt de dwerg zooveel belang in de zaak dat hij de reis medemaakt, en ik meen te mogen gelooven dat hij zulks niet doen zou, als hij er niet van verzekerd was dat de zienster juiste aanwijzingen kan geven... Ten tweede zal Juanita, die uit het toestel van professor Revoldolco verlost, toch nog onder den invloed blijft van hetgeen zij gezien en gehoord heeft, ons vergezellen, om ons de straat en het huisje te wijzen waar zij Victoire en den Braziliaan heeft aanschouwd.

Hij wachtte een korte poos, enkele secon-

den, keek zijne makkers één voor één aan en riep dan uit :

— En, nu gij!...

Het was Janneken die antwoordde.

Hij greep de handen van Daks en drukte ze innig.

— Ik zeg u oprecht dank, beste vriend... Ik was er het hart van in, want ik ook hechtte geloof aan het ongekoekt gepraat van onzen vriend Pil...

— Dank u, zei deze laatste... Het is goed, dat ge er mij «vriend» bij noemt, of 't zou anders afloopen!...

Maar zijn gelaat liet, door een glimlach verhelderd, voldoende blijken dat hij er niets van meende...

— Zorgen wij er dan maar voor op tijd gereed te zijn, zei de Rosse...

De bestuurder van de «Agence Queepère y Condaros» kwam geen minuut te laat...

Daks nam plaats in het rijtuig van den kabouter, waar hij ook Juanita aantrof, en de andere reisgenooten namen in de huurauto plaats...

In vliegende vaart begon de reis naar Lissabon...

HOOFDSTUK LXI

TERUGGEVONDEN EN WEER VERLOREN

Lissabon is de hoofdstad der Portugeesche Republiek...

De stad ligt op den oever van de Tage die er tot zes kilometer breedte heeft.

De voorzitter der Republiek, de regeering, de wetgevende macht en de aartsbisschop zijn er gevestigd.

De stad ligt op verschillende heuvels en biedt twee groote vlakken aan : de eene draagt de oude stad, met de hoofdkerk en het fort en de andere de nieuwe stad waar het paleis van den President staat.

Lissabon is door talrijke ijzerenwegen met Spanje in verbinding gesteld en met de bijzonderste havens der wereld door regelmatige scheepvaartlijnen in betrekking.

Tusschen de twee afgescheiden steden, waarvan hooger gewag, ligt eene vallei, waar tal mooie straten zijn, die samenloopen op een plein, tegen een stroom, dat door talrijke groote gebouwen is omringd.

De huizen zijn degelijk gebouwd, maar zeer eenvoudig van trant en de straten zijn wel onderhouden en zijn rein.

Het klimaat van Lissabon is zeer gezond.

De prachtgebouwen bestaan er slechts in een gering aantal. Zulks is te wijten aan de talrijke aardbevingen welke Lissabon in den loop der eeuwen hebben geteisterd en vele monumenten vernielden...

Merkwaardig zijn de hoofdkerk, den tempel da Estrella uit de XVIIIe eeuw, de paleizen der vroegere vorsten, aan den boord der Tage, den toren van Belem, dagteekenende uit de XVe eeuw en het overschoone klooster der Hieromieten, in de XVe eeuw opgericht, ter herdenking van den ontdekkingstocht van Vasco de Gama.

Lissabon werd waarschijnlijk gesticht door de Pheniceërs. Er wordt beweerd dat Ulysse zijn naam aan de stad heeft gegeven, maar zulks berust wellicht op eene legende. Zij

was ook eene bijzondere stad onder de Romeinen.

In de VIIIe eeuw werd zij door de Mooren ingenomen, en werd verscheidene malen teruggenomen en weer verloren door de Portugeezen. Slechts in de XIIe eeuw kwam zij voor goed in hunne handen.

In 1260 maakten de Portugeesche vorsten van Lissabon hun koninklijk verblijf.

Het was in den loop der XVe eeuw dat de regeering er gevestigd werd en door de ontdekkingstochten der Portugeezen en hun veroveringen in het Oosten werd Lissabon een der rijkste steden van de wereld.

De Spaansche overheersching, die overal waar zij de klauw op landen en steden legde alles vernielde, bracht veel bij tot den val der Portugeesche hoofdstad en het verlies der Indische bezittingen gaf haar den genadeslag.

Op 1 November 1755 werd Lissabon door eene hevige aardbeving, gevolgd door eene groote brandramp en een zeevloed, gedeeltelijk vernield en kwamen ruim veertigduizend menschen om.

In de laatste eeuw werd Lissabon door Engelschen en Franschen bezet.

Lissabon is een oorlogshaven en ook eene handelshaven van belang, wat Engeland heeft aangezet de Portugeesche Republiek onder zijn bescherming te nemen.

Er zijn verschillende minerale bronnen, die vooral voor de genezing van huidziekten door de dokters worden aanbevolen.

Zooals reeds hooger gezegd, heerscht er een gezond klimaat; het weder is doorgaans aangenaam; sneeuw en vorst zijn zeldzaam; de winter is regenachtig.

Onder de inwoners zijn er veel Spanjaarden en Brazilianen, maar zooals in alle havensteden zijn er alle nationaliteiten, bijzonderlijk in de handelswereld, vertegenwoordigd en vindt men er talrijke kleurlingen uit de overzeesche bezittingen.

De nijverheid heeft in den laatsten tijd een groote uitbreiding genomen. Van de oudste tijden vervaardigde men reeds te Lissabon sieraden, filigrans en gouden en zilveren voorwerpen, waaronder zeer kunstige stukken. Thans zijn er een aantal fabrieken van kurk, sigaren en sigaretten, lucifers, linnen, laken, katoen, steenen voorwerpen, glas, ijzer, papier, opgelegde waren, zeep, machines, suiker, wapens, touwwerk, enz.

De handel, die wegens gebrek aan kapitaal en denslechten toestand der financiën

van het land, in zijne vlucht wordt gestremd, is toch zeer belangrijk, met het oog op het klein gebied van Portugal. Er wordt in groote hoeveelheid uitgevoerd kurkhout, wijn, zeezout, olijfolie, vele zuidervruchten, sardinnen, visch, ajuin, zemelen, aardappelen, enz. Ingevoerd worden de meeste koopwaren die in alle groote havens der wereld toekomen.

Het politietoezicht wordt er uitgeoefend door de krijgsmacht en de burgerlijke politie, waar onze reizigers kennis zouden mede maken, maar weinig steun vinden.

Onder de kristelijke vorsten kwam Lissabon tot een grooten bloei. In de XIVe eeuw werd zij door Ferdinand I voorzien van eene versterking, bestaande uit muren en torens. Hendrik II van Castilië plunderde een gedeelte der stad en stak het in brand. Johan III koos de stad tot verblijfplaats van het hof. Onder Emmanuel den Groote steeg de handel er ten top, maar na de inname der stad door den hertog van Alva werd deze bloei gefnuikt.

De Spanjaarden werden er in de XVIIe eeuw verdreven en onder het huis van Braganza werd de handel weer levendig, tot in 1755 de hoogeraangehaalde aardbeving de twee-derden van Lissabon vernielden en zij geruimen tijd noodig had om de schade berokkend door deze ramp te herstellen...

Onze reizigers kwamen zonder het geringste avontuur te Lissabon aan...

In elke stad en in elke gemeente van eenig belang welke zij aandeden, hield de auto van den bestuurder enkele oogenblikken stil, om dadelijk een man te zien opdagen, die met den dwerg eenige woorden wisselde...

Het waren vertegenwoordigers der agencie die verwittigd waren geworden dat rond een gesteld uur hun directeur zou door de stad of dorp rijden en op den uitkijk stonden, om met hem een kort gesprek te hebben...

Toen de auto's de hoofdstad van Portugal genaderd waren, werd er op bevel van den heer Queepère halt gehouden.

Juanita stapte uit het rijtuig, nadat de kleine man haar een zijden doek over de oogen had gebonden.

— Ziet gij iets?...

— Ja, eene stad.

— De straat waar het huisje zich bevindt?

— Zeer duidelijk.

— Kunt ge er binnen?

— Ik ben reeds de trap op en nu in de kamer.

— Ziet gij er iemand ?
— De jonkvrouw en den bruinen man.
— Ze zijn er nog ! juichte de dwerg.
— Wat doen ze ?
— Zij zitten aan tafel en eten...
— Wat zeggen zij ?
— Geen woord.
— Neem plaats nevens den autovoerder en wijs hem den weg tot vóór het huis...
— Ik ben gereed...

Zij klom naast den rijtuigmenner en de anderen stapten terug in.

— Hewel ? vroeg de directeur, waarde heer Daks, ik ben er zeker van dat ge volledig... dingen... volledig vertrouwen begint te stellen in de uitvinding van professor Revoldolco...

— Het is iets buitengewoon.

— En toch zeer eenvoudig : de uitbating van een... dingen... een tot hiertoe niet degelijk bestudeerde menschenlijke gaaf, die ieder dingen... ieder individu bezit, de eene meer, de andere minder...

Zij reden door breede en door smalle straten en tweemaal deed Juanita de auto terugkeeren en een anderen weg inslaan ; soms aarzelde zij een oogwenk, maar gaf dan weer de noodige aanduidingen aan den voerder...

In een zeer smal straatje stopte de auto op haar bevel, vóór een kleine woning, die er zeer vervallen uitzag.

Er kwam wellicht nooit een auto in deze steeg, want aan de huisjes werden deuren en vensters geopend en kwamen vrouwen, mannen en kinderen op dat ongewone gerucht er naar vernemen wat er gebeurde...

Juanita, ontlast van hare doeken, stapte alleen uit en klopte aan, op het deurtje dat gesloten bleef.

Tweemaal moest zij haar geklop herhalen, eer een geslef in de woning zich hooren liet en eene oude vrouw, met een danig gerimpeld wezen, dat donkerbruin gekleurd was, en dat grootendeels omsloten was door den veelkleurigen doek dien zij op het hoofd droeg, in het deurgat verscheen...

Zij vroeg op barschen toon :

— Wat verlangt gij ?

— Ik verlang jonkvrouw de gravin Victoire van Vinaroz te spreken.

De oude keek haar met groote oogen aan et zette een verwonderd gelaat op... Men kon echter zeer goed bemerken dat deze verbazing gemaakt was en Juanita, die zeer goede kijkers bezat, zelfs om verder te zien dan

haar neusje lang was, liet er zich niet aan vangen.

Zij ook sprak op een ruwen toon :

— Speel geen comédie, wijf !... Ge begrijpt zeer wel dat ik het meisje verlang te spreken, dat hier reeds een paar dagen met een vreemdeling verblijft...

De vrouw schudde het hoofd.

— Alleen mijne familie woont hier... Gij zijt aan een verkeerd adres... Er is nooit hier een meisje met een vreemdeling geweest... En zeker geen gravin, want wij zijn zeer arme lieden en onze woning is zoo schamel als het maar zijn kan...

— Wacht hier een oogenblik, zei de zienster op bevelenden toon.

Zij keerde naar het rijtuig terug.

Toen zij den dwerg haar gesprek met de oude had overgebracht, zei de bestuurder Queepère :

— Zijt gij er zeker van dat het deze woning is ?

— Er bestaat daaromtrent niet de minste twijfel... Ik heb zeer goed opgemerkt dat het wijf de waarheid niet spreekt...

— Wij moeten zonder een minuut te verliezen een besluit nemen...

De bestuurder der agencie keek Daks aan, die deze woorden gesproken had, met blikken die duidelijk te kennen gaven : dat weet ik ook.

Hij legde den wijsvinger der rechterhand dwars over zijn groot voorhoofd en zei na enkele seconden :

— Zoodra wij hier wegrijden, zal de Braziliaan met mejuffer de gravin naar elders de wijk nemen... Een uwer makkers moet aan den draai der straat uitstappen en terugkeeren, om het huisje te bewaken. Hierover is een soort herberg, waar hij best zijn intrek kan nemen...

— Daar zullen wij den Rosse mede gelasten.

— Vooruit dan...

De autos reden weg en stopten een paar straten verder.

In korte woorden legde Daks den Rosse uit wat van hem verwacht werd. Hij verliet het rijtuig.

— Wij keeren hier terug, zei de dwerg.

De voertuigen reden verder en de Rosse kuierde terug naar het huisje en trad de herberg daarover binnen...

— Nu naar het hulphuis mijner agencie, beval de bestuurder.

...En verliet met haar het vertrek (Blz. 603).

Zoodra de beheerder van deze inrichting de noodige toelichting had ontvangen, zette hij een bedenkelijk gelaat op.

— Alleen het hoofd der stedelijke politie kan ons helpen, als hij wil optreden.

— Hebt gij daar niets te vertellen? vroeg de heer Queepère gestreng.

— Toch wel, was het antwoord, maar niettegenstaande al mijn invloed, zal het niet gemakkelijk wezen deze menschen te doen optreden...

— Waarom?...

— Omdat ze lui van natuur zijn en zeer wel gelijken op wagenwielen... Als ze niet gesmeerd worden bollen ze zeer slecht...

De dwerg lachte.

— Ge moogt hier zooveel smeersel gebruiken als ge wilt.

— Dan zal het wel gaan... Ik telefoneer dadelijk dat wij binnen enkele minuten een der hoofden moeten spreken...

Hij drukte op het woord : moeten.

De beheerder van de agencie trad eerst binnen, om enkele woorden met den beambte te wisselen, die in zulke zaken de rechte man was, die moest aangesproken en «gesmeerd» worden.

Daarna leidde hij het gansche gezelschap in het bureel binnen.

Ze werden met de meeste hoffelijkheid ontvangen, en vooral voor den bestuurder der «Agence Queepère y Condaros» had de beambte den grootsten eerbied en de sterkste ingenomenheid.

Toen hem werd bekend gemaakt, wat er van hem verwacht werd, schelde de man een zijner bedienden en beval hem vier agenten der openbare macht in de auto van den dwerg te stoppen en met hen naar de woning te rijden waar de Braziliaan en Victoire zich bevonden en de twee personen, desnoods met geweld in de tweede auto, die ledig zou

volgen, naar het politiebureau te voeren...

Het duurde niet lang of zijn bevel was uitgevoerd geworden.

Victoire en haren ontvoerder werden in het kabinet van den hooger beambte der politie binnengeleid.

— Ge ziet, fluisterde de bestuurder der agencie Daks in het oor, dat Juanita wel nauwkeurig alles heeft kunnen zien.

— Het is wonderbaar, mompelde Daks.

Janneken trad op het meisje toe, maar de Braziliaan versperde hem den weg.

— Victoire! kreet de jongeling.

De jonge gravin keek hem aan, maar deed niet de minste beweging, sprak geen woord.

— Victoire! riep Janneken opnieuw.

Zij legde hare hand op den arm van den bruinen man en vroeg :

— Wat wil die jongen van mij?...

Als door de bliksem getroffen, week Janneken een paar stappen achteruit en zonk op een stoel.

— Ik had het goed voor, fluisterde de dwerg Daks toe... Zij herinnert zich niets meer... Zij heeft «malia pava» gedronken...

De politieambtenaar verzocht hen te zitten en sprak tot den Braziliaan...

— Uwe papieren...

De vreemdeling haalde een paspoort te voorschijn en gaf het den beambte, die, na het ingezien te hebben de zonderlingste tronnie zien liet die ooit een man zijner soort in Portugal had vertoond.

Het duurde eenige seconden eer hij van zijn verbazing bekomen was.

Hij gaf het paspoort terug, rechtstaande en eerbiedig buigend :

— In orde, zei hij.

— Mag ik nu weten, waarom ik met hare hoogheid de prinses hier ontboden werd? vroeg de Braziliaan.

— Er moet een vergissing in het spel zijn, antwoordde de beambte.

Deze heeren dachten dat zij hare hoogheid wilde oplichten en met haar het land ontvluchten...

— Dat is de waarheid! riep Daks.

— Ik beschuldig hiervan opnieuw dezen schurk, zei de bestuurder der agencie.

— Het pas van dezen heer is volkomen in regel... Hij vergezelt hare hoogheid naar Brazilië...

— Dat pas is vals, zei Daks.

— Neen, meende politieambtenaar, het is zoo echt als het maar zijn kan...

En tot den Braziliaan :

— Ik heb u alleen nog mijne verontschuldigen aan te bieden...

De heer Queepère wipte van zijnen stoel.

— Een oogenblik!... Als die mijnheer zoo goed in regel is, waarom ging hij dan, met hare hoogheid, zooals hij mejuffer de gravin van Vinaroz ten onrechte noemt, zich verstoppen in een vervallen huisje van eene achterbuurt?...

En zich tot den bruinen man richtend, alsof hij in het politiebureau weten te stellen had :

— Hewel?... Antwoord?

Hij was weer zoodanig opgewonden, zoozeer verontwaardigd, dat hij zijne volzinnen kon bouwen zonder «dingens».

De Braziliaan schokschouderde.

— Ik heb daarover niemand rekenschap te geven...

Op kalmen toon en zich tot den politiebeambte alleen wendende, vroeg hij :

— Gelieve aan hare hoogheid de prinses te vragen of zij mij uit vrijen wil volgt, ja of neen, en ik hoop dat na haar antwoord zij mij niet langer zult verplichten een belachelijke rol in de comédie dezer menschen te vervullen...

De ambtenaar stelde de vraag.

Zonder aarzelen antwoordde Victoire :

— Deze man is gelast mij naar mijn vaderland te brengen en ik stel in hem een volledig vertrouwen... Ik volg hem geheel uit eigen beweging...

Een glimlach, beter gezegd een spotlach speelde op de lippen van den bruinen man.

De politieoverste wendde zich tot de anderen en zei :

— Gij hoort het, heeren.

— Zeker, wij hebben het zeer wel gehoord; niet alleen is de jonkvrouw onder den invloed van dien kerel, maar ik moet u doen opmerken dat zij niet te willen heeft, niemand mag volgen, want zij is minderjarig.

Zoo sprak Daks en wendde zich triomfantelijk tot den Braziliaan die het hoonend glimlachje op de lippen behield.

— Mag ik u verzoeken, heer overste, aan deze menschen te vragen wie van hen een naaste bloedverwant of een voogd van hare hoogheid de prinses is?

— Niemand van ons, sprak Daks, maar wij kennen iemand die alle recht op jonkvrouw Victoire bezit... Het is haar grootvader, de markgraaf van Almansa en Jativa, grande van Spanje...

De glimlach teekende zich op de lippen van den Braziliaan sterker af.

Hij haalde zijn portefeuille uit den borstzak, nam er een brief uit en verzocht den politiebeambte hem te lezen.

Deze nam er kennis van en overhandigde het schrift aan den directeur der agencie.

Het was een brief, waarbij de markgraaf verklaarde dat hij zijne kleindochter toevertrouwde aan den Braziliaan, die voor hem, den grootvader, opdracht had ontvangen de jonkvrouw te vergezellen op een bezoek aan hare naastbestaanden in Brazilië.

Er was niets tegen in te brengen, buiten hetgeen de Queepère uitriep, om zich toch niet verloren te geven:

— Wie zegt ons dat het stuk niet valsch is!... Alle... dingen... alle documenten kunnen gefabriceerd worden...

De bruine man schokschouderde en zei tot den politieoverste :

— Ik ga met hare hoogheid henen, en, daar ik vanwege deze menschen geen last meer wensch te hebben, verzoek ik u in naam van mijn heer en meester, hen allen gedurende een uur hier op uw bureel te houden...

Hij groette, bood Victoire den arm en verliet met haar het cabinet van den politieman.

Daks en de bestuurder der agencie wilden hem achterna snellen, maar de ambtenaar had gescheld, twee politieagenten verschenen op den drempel en hoorden het bevel :

— Niemand mag nog mijn bureel verlaten...

De agenten versperden den weg...

De dwerg en de detektive, gevolgd door de andere aanwezigen wilden de dienaars der openbare macht opzij dringen, maar zij gelukten er niet in en bleven stil, als zij den politieoverste hoorden zeggen :

— Heeren, weest kalm, of ik zal verplicht wezen u te doen opsluiten...

De heer Queepère, tegenover zijn onmacht om hier doeltreffend op te treden, werd plotseling zeer zenuwachtig en kwaad en opgewonden stotterde hij :

— Bij de heilige Madona, die mij hoort, ik wil... dingen... ophelderingen bekomen, of het zal er stuiven... Ik zal tot den... dingen...

minister gaan en daar... dingen... en u... en ik... en daarbij alle... dingen... Hebt ge mij begrepen!...

De politieoverste begreep er niet al te veel van, maar hij zei op kalmen toon :

— Wat verlangt gij te weten, heer directeur? Geloof me, ik zou anders gehandeld hebben, als ik het had kunnen doen, maar ik mocht niet!

— Waarom! dat wil ik weten! schreeuwde de woedende dwerg wiens gelaat purperkleurig werd en die op het punt was eene beroerte te krijgen... Waarom?... Wie is dan toch deze... dingen... deze bruine schobbejak!... Dat wil ik weten, dat... dat...

Hij stikte bijna in zijne woorden, welke hij snel achter elkaar uitstootte...

— Op het paspoort van dien man — ik zou het u niet mogen zeggen, maar mijn verknochtheid aan uwe agencie noopt mij het u toch mede te deelen — op het paspoort van dien man stond aangeteekend : « in bijzonderen dienst van Zijne Majesteit den Koning van Spanje en bij alle regeeringen die met Spanje in vrede leven ten warmste aanbevoelen »...

— Wat heeft de Koning van Spanje hier in de Portugeesche Republiek te vertellen! schreeuwde de dwerg.

— Niets, inderdaad, maar wij leven op vredelievenden voet met dat land... Het paspoort was trouwens gezien en goedgekeurd door de Portugeesche Regeering... Ge ziet dat ik, ondanks mijn goeden wil, u geen dienst kon of mocht bewijzen...

Janneken zat daar geheel teneergeslagen, beweegloos, zonder een woord te spreken.

Pil had zijne hand gevat en poogde den jongen moed in te spreken, doch vruchteloos.

— Wat gaan wij nu doen? vroeg Daks... Wat kunnen wij tegen dezen zoo wel gewapenden man ondernemen?...

De directeur der agencie keek hem met zijn groote oogen een stond aan en zei dan, met een zweem van spot :

— Gij zoudt het opgeven, heer detective?

— En gij?

— Ik?... Ik!... Ik ben het hoofd van de wereldberoemde «Agence Queepère y Condaros» en houd geheel de aarde in beide... dingen... handen... Nog nooit heeft mijne agencie iets opgegeven, nog nooit, Mijnheer! En omdat zoo 'n ellendige... dingen... bruine vent mij den voet dwars zet, zou ik mijn schuit van kant steken... Al ware die kerel

tien keeren in bijzonder... dingen... bijzonderen dienst van al de Koningen van Europa, ik zal hem overwinnen!... Ik geef de zaak niet op, al moest ik er mijne gansche fortuin, al moest ik er mijn leven bij inschieten... Ik heb de zaak persoonlijk aangevat, ik zal ze tot een goed einde brengen of er onder kapot gaan, dat zweer ik hier bij de heilige Madona!

Dat er bij deze verklaring geen «dingens» kwamen, was het bewijs dat de dwerg het meende...

Janneken, die ademloos geluisterd had, trad op den bestuurder toe, greep hem beide handen innig vast en zei :

— Ik dank u, ik dank u uit ganscher harte... Ik hoop weer...

— Dat moogt ge, sprak de kleine man...

Hij wipte op eenen stoel bij den lessenaar, legde er zijne armen gekruist op, liet zijn dik hoofd zinken en sloot de oogen...

Allen behielden het stilzwijgen...

Dat duurde geruimen tijd, tot de stem van den politieambtenaar zich hooren liet :

— He... gij kunt gaan...

Het uur was verloopen.

— Naar de agencie, beval Queepère, toen zij bij hunne auto's stonden.

— We mogen den Rosse niet vergeten, deed Pil opmerken.

— Ga hem met de auto opzoeken... Vermits hij niet hier is, heeft hij wellicht den Braziliaan het huisje niet zien verlaten... Hij zal dus nog op wacht staan...

Toen zij in het gebouw der agencie waren en er aan tafel zaten om hun hongerige magen te vullen, kwam Pil er ook toe, maar niet door den Rosse vergezeld.

— Niemand te vinden... In de herberg over het huisje geen Rosse te zien... Met al de talen die ik half en half ken, ben ik er op 't laatst in gelukt te vernemen dat onze vriend er niet lang was geweest... Dat is al wat ik over hem heb kunnen te weet komen... Ik heb met de auto de buurt rond gereden, mij de oogen uit het hoofd kijkend, met de hoop den Rosse ergens te ontwaren, maar hij was niet te zien... Ik ben nog eens terug naar het kleine drankhuis gegaan, maar van den Rosse geen spoor...

— Victoire en haren geleider gevolgd?... Verloren gesukkeld?... In dat geval zal hij toch wel het verstand hebben den weg te vragen naar het gebouw der agencie... We moe-

ten bij elkaar blijven, want op het laatst zullen wij verplicht wezen malkander te zoeken...

Dat waren de beschouwingen van Daks, waarop de dwerg tot antwoord gaf :

— Wij zullen hem spoedig te pakken hebben; Juanita zal hem wel opsporen, zoodra professor Revoldolco hier zal wezen... Ik heb het volgend telegram gesteld, dat dadelijk zal verzonden worden :

Professor Revoldolco

Agence Queepère

Madrid

« Kom dadelijk met gansch uwen rommel Lissabon, bijhuis agencie.

Queepère. »

— Morgen is de professor hier, voegde hij er bij en dan gaan wij eens onderzoeken waar de bruine deugniet nu met zijn... dingen... zijn slachtoffer nestelt en zullen wij terzeldertijd trachten te weten waar uw gezelschap verzeild is... De professor en Juanita moeten deze twee... dingen — twee inlichtingen geven, en dan kunnen wij onze werkzaamheden herbeginnen, want al zat de Braziliaan bij den... dingen... den Satan in de hel, vinden moet ik hem en de jonkvrouw uit zijn dingen... zijn klauwen halen...

— Zijn slachtoffer? vroeg Daks op stillen toon en alsof hij zich zelf deze vraag stelde... Is dat wel het echte woord?... Ja, als ge aanneemt dat hij haar een drankje heeft ingegeven, om haar te doen handelen naar zijn wil... Maar, wat is hij met haar van plan?... Waarom noemt hij haar «hoogheid» en «prinses», als wij allen weten, en hij trouwens ook, dat Victoire de kleindochter is van den markgraaf van Almansa en Jativa, de dochter van Vinaroz, en diensvolgens «gravin» is en niets meer?... Waarom voert hij haar naar een vreemd land, Brazilië dat lijdt geen twijfel, en noemt de jonkvrouw het haar vaderland?... Dat alles staat zeker en vast in verband met den rooden edelsteen... Begrijpt gij er iets van, waarde heer Queepère?...

— Geen woord voor het oogenblik... Het laat me echter geheel en al onverschillig... De historie zullen wij later wel ontwarren... Thans is de hoofdzaak den... dingen... den schobbejak op te sporen en te trachten het meisje in onze handen te krijgen... En dat zullen wij!...

— Beproeven, zei Daks.

— Neen, doen, sprak de dwerg bitsig.

De Rosse daagde niet op en toen 's anderendaags de geleerde Revoldolco verscheen, had men nog niet de minste inlichting over Jannekens gezelschap kunnen bekomen...

— Hebt gij uw toestel medegebracht? vroeg de directeur aan den buigenden en krakenden professor.

— Ik heb hier in mijn valies een verkleind model, hetwelk men gemakkelijk op reis kan meedragen...

— Werkt het zoo goed als het groote?

— Ik hoop het.

— Dat uwe hoop dan maar verwezenlijkt wordt, want gij zult den... dingen... den luifel voor uwen Nieuwjaar krijgen, als wij geen onmiddellijken uitslag bekomen... Ge kunt beginnen...

Uit een der vertrekken werden al de meubels verwijderd en alleen een stoel bleef in het midden der kamer staan.

Juanita nam er plaats op en de professor zette haar een koperen helm op, zooals hij dat gedaan had in het gebouw der agencie te Madrid.

Een draad met electrischen stroomvatter verving de leidraad aan de zoldering, en, een soort schakelbordje, dat Revoldolco in de hand hield, nam waarschijnlijk de plaats in van den zetel met knopjes van het groote toestel.

Het kleed van Victoire werd weer op den schoot van Juanita uitgespreid en hare handen er opgelegd...

— Ziet gij haar?

— Neen...

— Wat aanschouwt gij?

— Water... Niets dan water... De zee...

— En op het water?

— Niets...

— Ik wil dat gij de jonkvrouw ontwaart...

— Ik zie niets...

— Professor, zei de dwerg, ik geef u nog vijf... dingen... vijf minuten om haar de graven te doen zien...

De professor duwde op een ander knopje en zei op een toon die een dierentemmer tegenover zijne leeuwen moet laten hooren:

— Ik wil dat gij het meisje vindt...

— Niets...

— Ge moet!...

— Ik zie alleen water... de zee...

Revoldolco zette een gezicht dat nog langer en smaller werd, zoodat het met een kapes zou kunnen vergeleken worden zijn.

— Het gaat niet, bekende hij... Ik heb den sterksten stroom gebruikt en Juanita heeft niet eens gerild!...

De dwerg beet op zijne lippen, om niet in woede uit te barsten.

— Goed, sprak hij... Goed... Iets dat uw verdwenen... dingen... makker heeft toebehoord.

Pil ging naar hunne reiskoffers en kwam na geruimen tijd, die voor de andere nog langer duurde, zoodat de bestuurder stond te trappen van ongeduld, te voorschijn met een paar zokken van den Rosse...

— Trek die kousen aan hare handen en armen, beval de kleine man, dan zal ze er mede in aanraking komen en uwen gezelschap weten te ontdekken...

Potsierlijk zat Juanita daar, met de zokken van Janneken's kameraad aan handen en armen, als lange handschoenen...

Maar niemand had lust om te lachen, zelfs niet om een lichten glimlach op de lippen te laten spelen...

Er stond voor hen te veel op het spel...

Revoldolco deed zijn toestel werken.

— Ziet ge den jongeling?

— Neen...

— Wat merkt ge dan op?

— Water... Niets dan water... De zee...

De dwerg liet eene verwensching hooren.

— Ze begint opnieuw! kreet hij... Hier aan het raam zie ik ook niets dan... dingen... water en de zee... Professor, ge zijt een driedubbele ezel en Juanita is een zesdubbele ezelin!...

Pil liet opeens een schaterlach hooren...

Allen keken hem verwonderd aan.

— Ja, zei hij nog lachend, de professor is een driedubbele langoor!

— Mijnheer, zei Revoldolco gebelgd, ik zal niet dulden dat gij...

— Maak u niet kwaad, sprak Pil, want ge hebt vergeten dat dingen aan het einde van den draad in dat ding aan den muur te steken en nu bekomt uw toestel geen electrischen dingen!

— Het is al te kras, riep de bestuurder...

Met een gezicht als van een knaap die op een deugnietierij werd betrapt, ging de professor den stroomvatter op zijn plaats brengen

en, boos op zich zelf, bracht hij den sterksten electrischen stroom dien hij geven kon in het toestel.

Juanita rilde als een espenblad...

— Ziet gij den jongeling ?

— Ja...

— Hoe ziet hij er uit ?...

Juanita gaf eene volledige persoonsbeschrijving van den Rosse...

— Waar is hij ?

— Op een schip, in volle zee...

— Wat doet hij ?

— Hij staat voor een kachel en bakt een stuk vleesch op een rooster...

Allen keken malkaars aan.

Ze begrepen er niets van...

— Waarheen gaat de vaart van het schip ?

— Zuid-West...

— Ik kan er geen kop aan krijgen, zei Daks.

— Ik wel, sprak de dwerg, maar ik wil het niet zeggen, omdat ik eerst zeker wil wezen van mijn... dingen... mijn stuk... Het kleed der gravin...

Juanita werd van de zokken van den Rosse ontlast en het kleed van Victoire werd op hare knieën uitgespreid.

— Kunt gij de jonge edelvrouw zien ?

— Ja...

— Waar is zij ?

— Op een schip...

— Hoe ziet gij haar ?

— Zij zit op het dek, in een rolstoel, en leest een boek...

— En de Braziliaan ? Ziet gij hem ?

— Ja... Hij staat tegen de reeling en kijkt naar het water...

— Waarheen gaat het schip ?

— Zuid-West...

— Hoe is de naam van het vaartuig ?

— Een oogenblik... Ik kan het moeilijk lezen... Het heet de *Hormigas*...

De dwerg fluisterde Revoldolco eenige woorden in het oor,

Deze richtte zich weer tot Juanita :

— Ziet gij den jongeling dien gij daareven aan boord bemerkte ?

— Ja, hij bevindt zich nog steeds bij de kachel.

— Op hetzelfde schip als de gravin ?

— Ja...

— Ge ziet wel, zei de bestuurder, dat ik

het goed voor had, toen ik dacht, maar het niet wilde zeggen, dat uw makker zich op hetzelfde vaartuig bevindt als mejonkvrouw Victoire... Dat zijn van die... dingen... die toestanden, welke gij met een gezond verstand kunt raden...

Toen hij deze mededeeling hoorde, steeg een ware juichkreet uit Janneken's boezem op :

— Wat ben ik gelukkig, zei hij. Als de Rosse bij Victoire is, dan zal er haar geen leed geschieden en wij zullen haar terugvinden...

De dwerg wendde zich tot den beheerder van het bijlokaal zijner agencie :

— Dadelijk alle mogelijke inlichtingen betreffende de boot, de... dingen... de *Hormigas*, die gister uit Lissabon is vertrokken...

Daks zat te dubben en mompelde :

— De *Hormigas* !... De *Hormigas* ?... Heb ik dien naam dan niet elders gehoord ?... De *Hor*... Wel, Deezeke van Mannekesveeren, dat is een gedeelte van den naam der moeder van den graaf van Vinaroz, van Victoire's vader... Barones Tilly Hormigas... Dat weten wij weeral, maar, ongelukkiglijk, hoe meer wij er over vernemen, hoe duisterder alles wordt... Waarom draagt dat schip nu den naam van de grootmoeder der jonge gravin ?

— Ik heb het u reeds gezegd, zei de dwerg, al die... dingen... die raadsels moeten ons voor 't oogenblik onverschillig laten... Wij zullen ze later oplossen, en zeer gemakkelijk, eens dat wij den... dingen... den sleutel van het spel bezitten... Wij moeten nu geen geheimen zoeken te doordringen, maar de jonkvrouw vervoegen !... Zonder uitstel moeten, wij naar Brazilië...

— Ja, zei Pil, met het eerste schip dat vertrekt...

— En waarschijnlijk een aantal dagen moeten wachten, eer er eene afvaart plaats heeft, wierp Queepère op... Mijn agencie is er anders op ingericht... Ik heb daar juist het volgende... dingen... telegram opgesteld :

Agence Queepère y Condaros

Madrid.

« Dadelijk bevel geven aan kapitein van *Condaros*, op de reede van Cadix, naar Lissabon te stoomen. Cabienen in gereedheid brengen en voorraad opdoen voor zes passa-

giers voor reis Brazilië. Grootste snelheid en geen uitstel onder geen voorwaarden.

Queepère y Condaros. »

Op dat oogenblik kwam de beheerder van het bijhuis te Lissabon en gaf zijn patroon de volgende inlichtingen :

De *Hormigas* hoort toe aan een rijk Braziliaan, die er kruistochten rond de wereld mede doet. Het is de snel varendste gekende zeeyacht en de grootste ook. De *Hormigas* kwam gister namiddag te Lissabon, bleef er slechts een paar uren en vertrok zonder gekende bestemming.

— Maar, hoe is de Rosse er aan boord gekomen ? vroeg Pil.

— Gaat ons voorloopig niet aan, zei de dwerg... De *Hormigas* is de snelvarende yacht!... 't Is mogelijk, maar de *Condaros* zal het bij haar niet afleggen... We zullen de... dingen... de kusten van Zuid-Amerika in 't zicht krijgen, als de *Hormigas* er pas aanligt, dat verzeker ik u... Bij de heilige Madona! de Braziliaan zal ons met zijn... dingen... zijn prooi niet ontsnappen of de «Agence Queepère y Condaros» zal den wereldbol niet meer in beide handen dragen!...

HOOFDSTUK LXII

DE GESCHIEDENIS VAN QUEEPÈRE DE CONDAROS

De zee was kalm en de *Condaros* schoot met volle snelheid door het water...

Onze reizigers zaten op het achterdek, in gemakkelijke ligstoelen, en in zalig nietsdoen hun leed vergetende, zelfs zonder te denken aan het doel dat zij op dat schip trachtten te bereiken...

Zulks was duidelijk te lezen op ieders geelaat, behalve op dat van Janneken, dat de spiegel was zijner droefheid, want hij verloor geen oogenblik Victoire uit zijne gedachten.

De bestuurder der agencie had hem wel moed kunnen inspreken, maar dat was slechts voor eenige stonden geweest en dan had de vrees hem weer bekropen Victoire nooit meer te zullen terugzien... Dan kwam de overtuiging die Queepère uitsprak in het welgelukken der onderneming hem weer opbeuren, maar het was dan ook weer slechts voor eene korte spanne tijds en hij verviel weer in zijne pessimistische gepeinzen...

Zoo dobberde hij aanhoudend tusschen hoop en wanhoop...

De bestuurder nam het woord :

— Ik ken nu de geschiedenis van u allen, zoo sprak hij... Ge moogt er overtuigd van wezen dat ze mij zeer veel belang heeft ingeboezemd, want weinig menschen hebben in zulk een klein gedeelte van hun leven zoo veel zonderlinge avonturen opgelopen...

Misschien zal het u, al ware het maar om den tijd te dooden, bevallen mijn levensge-

schiedenis of liever deze mijner familie te kennen voor zooveel ik er uit overlevering van weet, zooals ze van vader tot zoon is verteld geworden ?

Weet dan vooreerst dat ik tot den franschen adel van het beste gehalte behoor en het recht bezit den titel van markies de Queepère de Condaros te voeren...

Ik ben er niet beter of niet slechter om, maar al ben ik op dat stuk een man van mijn tijd, die van geen klatergoud houdt, toch ben ik er soms trotsch op uit dat geslacht te stammen, te weten dat een Queepère aan het hof van Lodewijk XI reeds wat in de koninklijke pap te brokken had...

Hij is er bij gesneuveld, maar dat is niet erg, daar hij anders toch al lang zou dood zijn!

Ge moet mij niet met schrik in de blikken aanstaren, omdat ge denkt dat ik u de historie van mijn voorvaders van af dien Lodewijk wensch op te dischen...

Ik weet er zelf te weinig van en ken slechts hun wedervaren van mijn overgrootvader af, die onder Lodewijk XVI zijn leven sleet grootdeels te Parijs en verder op zijn uitgestrekte bezittingen, op enkele uren van Marseille gelegen...

Hij bekleedde geen ambt in dienst van den vorst, hield zich met niets bezig, was er alleen op bedacht de inkomsten zijner overgroote fortuin te verkwisten, daar waar er plezier te vinden was.

Wie den markies de Queepère noemde, sprak van feesten en uitspattingen.

Gij kent de gsschiedenis der revolutie...

De bevolking was heel Frankrijk door uitgezogen geworden tot er niets meer overbleef dan vel en beenderen en de menschen op de bezittingen van mijn overgrootvader hadden hetzelfde lot ondergaan vanwege den rentmeester, die aanhoudend goud naar Parijs moest zenden en het toch ergens moest halen, des te meer dat hij terzelfdertijd voor zichzelf moest zorgen...

Hij ontving loon naar werken en werd door de muitende onderdanen van de Queepère aan eenen hoogen boom van het park, vóór het groote grasplein dat tegenover het slot lag, te bengelen gehangen.

Het verhaal van den directeur der agencie was natuurlijk doorspekt met een groot aantal «dingen», die wij echter voor de duidelijkheid hier maar weg laten.

— Mijn overgrootvader, zoo vervolgde de Queepère, kon met zijne vrouw en zijne twee zonen ontsnappen, dank aan verkleefde vrienden en vooral vriendinnen, die hij te Parijs had, en, in een boerenpak gehuld en na tal avonturen, kwam hij te Londen aan...

Toen hij in de hoofdstad van Engeland een schoonen morgen ontwaakte, greep hij naar de schelkoord, om zijnen kamerknecht te ontbieden...

Zijn hand tastte in de ruimte, maar vond de koord niet, om de afdoende reden dat er geene was.

Hij kwam overeind in het bed en opende goed de oogen, die door een zeer armmoedige, kleine kamer, schier zonder meubelen, met vervallen wanden en zoldering, getroffen werden.

De markies kneep zich in den arm. .

Hij droomde niet... Toch gaf hij zich op dit oogenblik nog geen rekenschap van zijn toestand...

Angstig riep hij :

— Baptiste !... Baptiste !...

In een hoek van het kamertje kwam er beweging, en een man, die geheel gekleed op een stroozak rust had gezocht, kwam krochend recht en stond voor het bed van zijn heer en meester.

Het was Baptiste, de oude kamerdienaar van mijn overgrootvader.

Intusschen was er al licht in het verdoofde brein van dezen laatste geschoten en hij sprak tot den buigenden knecht, die zijn meester een goeden morgen toewenschte.

— Mijn arme oude jongen, uw wensch zal niet veel baat brengen, want het is een slechte morgen die heden aanbreekt...

— Eilaas! mijnheer de markies, driemaal eilaas!... Maar het goede recht zal zegepralen en Zijne Majesteit zal de opstandelingen weten meester te worden en te tuchtingen...

— Dat zal wel, Baptiste, anders had het recht geleefd en de wereld zou onbewoonbaar worden voor lieden van edele afkomst... Waar zijn wij hier...

— Te Londen, mijnheer de markies.

— Dat wist ik ook!... Hoe komen wij hier in dat nest?

— De heer graaf de Tierbecque heeft zijn woning ter beschikking van den heer markies en zijne familie gesteld.

— Hij schijnt het niet al te breed te hebben, de arme Tierbecque!

— Niets bezit hij op dit oogenblik dan hetgeen hij bij eene haastige vlucht heeft kunnen meedragen...

— Ja, het is waar... Wij ook... Ik zit er voor het oogenblik al niet beter voor... Ik heb onderweg alles uitgegeven... Ik bezit niets meer... Mevrouw de markiezin en mijne zonen zijn ook hier?...

— Mevrouw slaapt hiernaast; de jonge heeren logeeren op de hoogste verdieping...

— Op den zolder?

De kamerdienaar knikte instemmend en voegde er bij :

— Met de jonge graven de Tierbecque...

— Zij zullen mij dat betaald zetten, Baptiste!... Als de opstand gedempt is en wij keeren terug naar Frankrijk, laat ik een lid van elke familie die op mijne goederen verblijft doodranselen!...

Ik vertel u deze bijzonderheid, die weinig tot de geschiedenis van mijn voorgeslacht bijbrengt, omdat mijn vader er aan hield telkens hij over zijn grootvader sprak, dezels ontwaken te Londen te beschrijven, om dan van zijn eigen wakker worden, op den zolder, waar ze met een aantal jonge edelmanstelden door elkaar lagen, te kunnen spreken...